

LAIVAS

No. 9. Metai XI

Vasario-Feb. 28, 1931.

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post of fice at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

II GAVĖNIOS SEKMADIENIS.

Evangelija

MAT. 17, 1—9.

NUO metu Jėzus pasiėmė su savim Petra, Jokūbą ir jo brolių Joną ir užsivedė juos nuošaliai ant aukšto kalno. Tenai jis atsimainė jų akyvaizdoje: jo veidas žibėjo, kaip saulė, jo gi drabužiai pasidarė balti kaip sniegas. Ir štai, jiems pasirodė Mozė ir Elisas, kuriodu kalbėjosi su juomi. Atsiliepdamas Petras tarė Jėzui: Viešpatie, mums čia gera būti; jei nori, padarykime čia tris padangtes, vieną tau, vieną Mozei ir vieną Elijui. Dar jam tebekalbant, štai, šviesus debesies apsiautė juos, ir štai, balsas iš debesies sakė: Šitas mano mylimasai Sūnus, kuriame aš turiu sau daug pasimėgimo; jo klausykite. Tai išgirdę mokytiniai parpuolė ant savo veido ir labai bijojo. Bet Jėzus priėjo, jų prisilietė ir jiems tarė: Kelkitės ir nebijokite. Pakėlę savo akis, jie nieko daugiau nebematė, kaip tik vieną Jėzų.

Nteinant jiems nuo kalno, Jėzus davė jiems įsakymą tardamas: Niekam nesa-

“Kas-gi išsigins manęs žmonių akyvaizdoje, to bus išsiginta Dievo angelų akyvaizdoje” (Luk. 12, 9).

“Tu iš ten neišeisi, iki nebusi užmokėjęs paskutinio skatiko” (Luk. 12, 59).

Lekcija.

I TESSAL. 4, 1—7.

ROLIAI, mes prašome jus ir maldaujame Viešpatyje Jėzuje taip elgtis, kaip išmokote iš mūsų, kaip jums reikia elgtis ir patikti Dievui, kad darytumėte daugiau pažangos. Nes jūs žinote, kokius įsakymus aš jums daviau Viešpaties Jėzaus vardu. Nes tai yra Dievo valia, kad jūs būtumėte šventi, kad susilaikytumėte nuo paleistuvystės, kad kiekvienas mokėtų laikyti savo indą šventume ir pagarboje, nepasiduodamas gašliam geiduliui, kaip pagonys, kurie nepažįsta Dievo, ir kad nevienas neskriaustų ir nepagaudinėtų savo brolio reikale; nes Viešpats yra visų tų dalykų keršytojas, taip kaip mes jau sakėme ir liūdijome. Nes Dievas nepašaukė mūsų į susitepimą, bet į šventumą Jėzuje Kristuje mūsų Viešpatyje.

kykite apie tą regėjimą, kolei žmogaus Sūnus neatsikels iš numirusių.

“Saugok, Dieve, kad aš kuo nors girčiau, kaip tik mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Kryžiumi. Per jį man pasaulis yra prikaltas ant kryžiaus, o aš pasauliui” (Gal. 6, 14).

Maldos Apaštal. Bendroji Intencija.

Kovo mėn. 1931 m.

Patvirtinta ir palaiminta Šv. Tėvo
Pijaus XI.

Katalikiškoji Akcija.

ŪSŪ Išganytojas, Jėzus Kristus, žmonių švietimo darbą, pavedė Apaštalams. „Jis paskyrė dvylika, kad jie būtų su juomi ir kad juos siųstų sakytų pamokslų“ (Mork. 3, 14). Be to, „Viešpats paskyrė dar kitus septynias dešimtis du ir išsiuntė juos po du pirm savęs į visus miestus ir vietas, kur jis pats turėjo ateiti. Jis jiems sakė: Pjūtis, tiesa, didelė, darbininkų gi maža.“ (Luk. 10, 1).

Apaštalai skelbė Kristų visur. Jie turėjo iš vyrų ir moterų sau pagelbininkų. Apie juos mini šv. Povilas, sakydamas: „Prašau ir tave, ištikimasis drauge, padėk jom; nes jiedvi su manim darbauosi evangelijai draug su Klemensu ir kitais mano padėjėjais, kurių vardai yra gyvenimo knygoje“ (Pil. 4, 3).

Mūsų dienose Bažnyčia noriai priima Evangelijai platinti padėjėjus, nes „pjūtis didelė, darbininkų gi maža,“ ta pjūtis, tai žmonių sielų gavimas Dievui. Gyvenimas išsišakojęs, išsiplėtęs; reikalauja daug ir įvairių darbininkų Viešpaties vinyne. Visais amžiais pasauliečiai žmonės pagelbėdavo kunigams ir vyskupams platinti Kristaus mokslą. Bet tų padėjėjų ypač laukia Bažnyčia mūsų dienose. Kur tik pažvelgiame, visur Dievo priešai puola tikėjimą, dorovę, viešą padorumą; piktažodžiauja Dievui, niekina Bažnyčią ir jos tarnus-kunigus. Juk ne naujiena sutikti Amerikoje suaugusį jaunuolį lietuvį ir dar nekrikštytą. Svetimtaučių tarpe tokių 20 amžiaus stabmeldžių daugiau pasitaiko.

Tai parodo, jog šių laikų visuomenė serga. Ją reik gydyti. Kas pagydyt? Ku-

nigai negali atsilankyti į visus namus, patarti nukabinti nuo sienų visokius nepadorius paveikslus, o papuošti šventųjų atvaizdais.

Daug yra apirusių šeimynų. Visuomenė kyla neramybių. Galingieji neteisinau išnaudoja vargšus, vargšai dega kerštu. Jų-gi visų sielos yra brangios Dievui. Jie visi skirti dangui, bet į jį gali patekti tik per Jėzaus Kristaus Bažnyčią, išpažindami Kristaus mokslą ir Jo Bažnyčios vienybės laikydamies. Tą didelį apaštalavimo darbą pirmoj eilėj vykdo vyskupai ir kunigai ir su jais kartu į tą katalikiškąją akciją eina pasauliečiai. Kas tik sugeba padovanoti Išganytojui naują mylinčią sielą, tas yra Jo mokslo apaštalas, Jo Bažnyčios talkininkas. Į tą talką stoti ragina Šv. Tėvas Pijus XI visus ir naudingai darbuotis.

Reikia pastebėti, jog paskutiniaisiais laikais pasauliečių bendradarbiavimas Bažnyčios pasiuntinybėje buvo nepilnas. Pasauliečiai žmonės priprato manyti būk visas sielų prie Dievo atvertimo darbas, jų tobulinimas ir išganymas priklauso tik kunigams ir jiems tinka, patys-gi jautėsi patenkinti, jei niekas jiems neprimindavo reikalo pilnai, karštai ir veikliai, prisidėti prie šio švento darbo.

Kovo mėnesyje Šv. Tėvas prašo mus pasimelsti toj intencijoj, kad visi žmonės katalikai suprastų ir atjautų pareigą prisidėti prie to didelio darbo — pasauliečių apaštalavimo, — Katalikų Akcijos, kuriai vadovauja Vyskupai ir kunigai, kad galėtume matyti visą pulką gerų piliečių, vyrų ir moterų, o ypač abiejų lyčių jaunimo, kurie nieko kito širdingiau netrokštų, nieko kito karščiau nepagei-

dautų kaip tik kokių nors būdu prisidėti prie to švento Bažnyčios darbo, ir kurie sykiu su Bažnyčia, kaip savo vedėja ir mokytoja, drąsiai veržtųsi pirmyn prie vieno tikslo, prie atnaujinimo privačiame ir viešame gyvenime Jėzaus Kristaus ka-

ralystės.

Amerikoj Lietuvių Katalikų Federacija vykdo tą patį katalikiškos akcijos darbą. Kas gali, per Federaciją veikime į žmones, juos Kristui gaudami.

—o—

Jūros Apaštalytė.

Šventas Įkvėpimas.

Nerono, Romos ciesaoriaus, laikuose prasidėjo žiaurus persekiojimas krikščionių. Tas ciesaorius buvo baisiai ištvirkęs. Nuo ištvirkimo, kaip paprastai būva, jo protas pradėjo menkėti ir jis kartais pradėdavo kvailavoti.

Tarp kitų kvailybių jo galvon įstrigo nuomonė, kad jis yra dievų pašauktas poetas-pranašas. Bet kokia ten gali būti poezija puskvailio žmogaus. Jis tiek žinojo, kad poetams reikalingas įkvėpimas. Jį duoda Dievas, teikia regėjimas prakilnių, aukštų dorybių, garbingų žygių ir darbų. Įkvėpimą duoda įvairūs gamtos reginiai ir atsitikimai.

Neronas sumanė, gausias nepaprastų poetiškų įkvėpimų, regėdamas gaisrą. Jis įsakė padegti Romos miestą, itin toje dalyje, kurioje neturtingieji gyveno ir kuri menkai atrodė.

Gaisras kilo. Reginys buvo nepaprastas. Neronas į jį žiūrėjo ir dainavo. Bet mieste kilo trukšmas. Jis pradėjo pereiti į atvirą maištą prieš ciesaorių. Gandas jau buvo pasklidęs, kad ciesaorius įsakęs tą gaisrą sukelti. Bailus ir puskvailis ciesaorius nusigando. Jis nežinojo, ką bedaryti. Atsirado "geri" patarėjai, kurie neapkenė krikščionių. Jie pašnabzdėjo Neronui suversti visą kalnę ant krikščionių.

Tuojaus paleistas gandas, kad krikščionys padegę Romą. Krikščionys sumanė, girdi, išnaikinti miestą, sugriauti dievų

šventenyčias, panaikinti senąją galingųjų dievų religiją ir įvesti "nazariečių" tikėjimą.

Tūkstančius pasiekė tas neteisingas apkaltinimas. Jie įtikėjo. Jie šaukė: "Mirtis krikščionims." Liūtams ir tigrams krikščionys! Žudyti juos!"

Prasidėjo gaudymas krikščionių ir žudymas jų. Baisus, nuožmus, pragarinis buvo jų kankinimas. Nekuriuos krikščionis aprišo šiaudais, aptepė smala, pakabino po medžių šakomis ir padegė, kad šviestų gatvių šviestų vietoje.

Daug krikščionių apleido miestą ir slėpėsi laukuose, miškuose ir kalnuose. Net, sakoma, šv. Petras nusigandęs, kiūtino sau laukan iš miesto per Romos vartus. Netoli nuėjo. Už miesto vartų susitinka nekuri keleivį. Žiūri. Akis trina. Joms netiki. Labiau įsižiūri. Kas? Jėzus Kristus. "Quo vadis, Domine?" "Kur eini, Viešpatie?" "Einu antrą kartą mirti, bet dabar jau Romoje." — "Viešpatie, jau tau gana. Tu neik. Aš gryšiu Romon ir mirsiu."

Sugryžo ir mirė. Mirė ant kryžiaus, galva žemyn. Nesijautė vertas taip miri ant kryžiaus, kaip mirė jo mokytojas.

—o—

Vietoje, kurioje, pagal padavinį, šv. Petras susitiko V. Jėzų, yra bažnyčia pastatyta, vardu "Quo vadis, Domine?"

Tas padavinys visais laikais darė įkvėpimą rašytojams, poetams, artistams,

pamokslininkams, misijonieriams ir visiems tikriems artimų mylėtojams.

Tas padavimas įkvėpė naują darbą — “Apaštalavimas Jūrai.”

Dabartiniuose laikuose tūkstančiai didžiųjų ir mažųjų laivų rėžo jūros krūtine. Šimtai tūkstančių žmonių gyvena nuolatos ant jūros. Kiti šimtai tūkstančių jų gyvena portuose, išlipę kelioms valandoms ar dienoms ant kranto. Daugybė tų žmonių yra dideliuose mirties pavojuose. Jų sielos dar didesniame pavojuje, o juk ir jos Kristaus krauju atpirktos.

Tai jūrininkai ir kitoki patarnautojai ant laivų.

Šimtai tūkstančių keleivių nuolatos yra ant jūros, keliaudami iš vienos šalies į kitą. Jų sieloms reikalingas patarnavimas.

Štai susitvėrė tarptautinė organizacija, vardu “Apaštalavimas Jūrai” arba Jūros Apaštalytė. Jos tikslas aprūpinti dvasios reikalus jūrininkų, laivų patarnautojų, jūros keleivių ant jūros ir ant sauszemio.

—o—

Daug gražių, įdomių žinių pranešė Tautinei Gerbuvio Tarybos Konferencijai Jungt. Am. Valstybėse, kun. J. E. Rockeliff, tarptautinis “Jūros Apaštalytės” organizacijos promotorius.

Ši organizacija yra patvirtinta Šv. Tėvo, Pijaus XI, ir stovi globoje daugelio kardinolų ir arkivyskupų.

Mūsų šalyje tos organizacijos centralinis ofisas yra New Yorke, 61 Whitehall Str.

1930 m. rugsėjo mėnesyje, Liverpoo-lyje Anglijoje įvyko Tarptautinis Katalikų Jūrių keliauninkų Kongresas. Kun. Rockeliff išrinktas generalis visų jūrių kapelionų sekretorius. Po kongreso jis padarė visą eilę paskaitų ir pranešimų apie organizaciją ir jos darbus vienuolynų ir parapųjų mokyklų ir suaugusių mokinių tarpe sandarbininkų. Jis padarė surašus

tų, kurie pasižadėjo kas mėnuo nors vieną šv. Komuniją paaukoti už katalikus jūrininkus visame pasaulyje. Susirado labai daug tokių dvasinių sandarbininkų.

Baigęs savo paskaitas Anglijoje, kun. Rockeliff aplankė Cherbourg, Vigo, Lisaboną (kurioje įsikūrė tos organizacijos šaka), Madeirą, Rio de Janeiro, Santos, Montevideo ir Buenos Aires. Iš tų vietų jis praneša:

“Pasiekęs Pietų Ameriką, radau didelį susidomėjimą šios organizacijos darbu. Rio de Janeiro tą darbą gerai tvarko vienuolis karmelitas, tėvas Nicholson iš Convento do Carmo, Largo da Lapa. Santos’e tėvai Jezuitai su gražiausiomis pasekmėmis veda jūrininkų kliubą.

Buenos Aiseis yra atidaryta puikiausia pasaulyje įstaiga katalikams jūrininkams visų tautų. Ta įstaiga yra kartu visos “Jūros Apaštalytės” Centras Pietų Amerikoje. Įstaigą globoja ir tvarko tėvas William, C. P. Jis yra kartu Pietų Amerikos “Jūros Apaštalytės” direktorius.

Įstaigos trobėsiai yra tik keli blokai nuo prieplaukos “dokų.” Jie stovi labai gražioje ir švarioje vietoje, ne kokiose ten purvinose lindyne, kuriose paprastai tūno jūrininkų kliubai. Šioje įstaigoje jūrininkas jaučiasi tikru žmogumi, ne kokiu ten valkata, drumžlynu.

Nei vienam karininkui, inteligentui žmogui nėra gėdos ten praleisti kelias liuosas valandas. Įstaigoje yra daug gražių kambarių, yra didelis knygynas ir skaitykla. Įstaiga visuomet atdara, bet įvairios pramogos ir gražūs pasilinksminimai pradedami nuo 5 val. vakare.

Įstaigoje yra didelė koplyčia, kurioje jūrininkai išsiklauso Mišių, preina išpažinties ir gauna šv. Komuniją.

Be to yra įstaigoje erdvus kambarys, kuriame tam tikru skirtu laiku būva įdomios, pamokinančios paskaitos. Ten laikomos spausdintos kortos, ant kurių yra

Buenos Aires miesto planai, pažymėtos vietos, kuriose yra katalikiškos bažnyčios ir kokiam laikui ten būva pamaldos. Ant jų yra trumpai išdėstytos katalikų jūrininkų pareigos. Ten darbuojasi tam tikri pasišventę asmenys, kurie sekmadieniais lanko atplaukusius laivus ir "dokus" ir, susirinkę katalikus, padeda jiems pasiekti į laiką bažnyčias išsiklausyti šv. Mišių.

Kun. Rockeliff praneša, kad pereinamais metais buvo taip aplankyti 1500 laivų. Tam tikras jūrininkams padarytas pamaldas lankė į 3000 jūrininkų. Apie 1000 jų priėmė šv. Komuniją. Įvyko keletas atsiuvertimų iš kitų tikėjimų. Įvyko dvi jūrininkų maldininkų kelionės į Lujan. Šimtai jūrininkų pasinaudojo ekskursijomis į apielinkes. Aplankyta daug jūrininkų ligoninių ligoninėse ir suteikta jiems moralė ir piniginė parama. Įvyko tūkstančiai "arbatėlių, šaltakošių ir kitų draugiškų pasiūlymų."

Kun. Rockeliff atkeliaus į Jungt. Am. Valstybes praplėsti "Jūros Apaštalytės" organizacijos darbą. Mintyje jis turi labiausiai San Francisco ir Los Angeles.

Čia darbas pradėtas pereinamųjų metų rugpiūčio mėn.

Tai turime naują, gražų, kilnų vaizdą, kokį įkvėpimą duoda Kristaus pavyzdys ir prie kokių kilnių darbų jis patraukia kilnias sielas.

Jos apskrinda pasaulio šalis, kad nešėtų dvasios pagalbos visur, kur tik ji pasirodo reikalinga.

Daugelis šių darbų nemato, apie juos negirdi, nes jie yra dieviški. Visiškai kas kita, jei stipruolis kitam stipruoliui pakius apdaužo, apkruvina, dantis išmuša. O jį kelia laikraščiai padangėsna, tuo susibėga žiūrėti tūkstančiai, tokie asmenys dabar yra daugeliui jaunuomenės idealai. Ai kaip jie menki, žemi ir netikę. Tai dolerių gaudytojų iškelti idealai.

PASIVEDIMAS V. JĖZUI.

Dieviškasis Jėzau, įsikūnijęs Dievo Sūnau, kuris dėl mūsų išganymo teikėsi užgimti kūtelėje, praleisti gyvenimą neturte, varguose bei skurde ir mirti kryžiaus sopoluose, meldžiu, tark Savo Dieviškajam Tėvui mano mirties valandoje: "Tėve, atleisk jam;" tark Savo mylimajai Motinai: "Štai Tavo sūnus;" tark mano sielai: "Šiandie su manim būsi rojuje." "Mano Dieve, mano Dieve," neapleisk manęs anoj valandoje. "Trokštu", taip mano Dieve, trokšta mano siela pas Tave, kuris esi gyvųjų vandenų šaltinis. Mano gyvenimas praeina kaip šešėlis; dar truputį ir viskas bus baigta. Dėl to garbės vertasis mano Išganytojau, nuo šios valandos į Tavo rankas pavedu visai amženybei savo dvasią. Viešpatie Jėzau, primk mano sielą. Amen.

(300 d. Pijus IX, birž. 10 d. 1856.)

PASIAUKOJIMAS.

"Imk, Viešpatie, visą mano laisvę. Imk atmintį, protą ir visą valią. Ką tik turiu ir valdau, Tu man suteikei: tą visą grąžinu Tau ir visiškai atiduodu Tavo valiai, kad valdytų. Duok man tikrai meilę Tavęs su Savo malone ir būsiu pakankamai turtingas ir neprašau daugiau nieko kito.

(100 d. sykį dienoj. Leonas XIII, geg. 26 d. 1883 m.)

* * *

Dieviškoji Jėzaus Širdie, atversk nusidėjėlius, išganyk mirštančius, gelbėk šventasias skaistyklų sielas.

(300 d. Pijus X, liepos 13, 1906.)

* * *

Išvidinēs Pilys Arba Rūmai.

PARAŠĒ SV. TERESĒ.

Iš angļu kalbos vertē S. M. S.

(Taša)

5. Kas nors man buvo saķes apie knyģā, kurioje aprašyta šis dalykas. Vienuolio šv. Petro iš Alkantaros nuomonei (manau teisingai galima jį šventuoju vadinti) reikėjo man nusileisti jo nusprendimui, žinant, jog jis galėjo atsakančiai teisti, bet perskaičius jo knyģā suradau, jog jis sutinka su mano nuomone, jog protas turi veikti, kol bus pašauktas meilės į susitelkiną, nors jis dėsto tai kitais žodžiais.³⁾ Gal klystu, bet pasitikiu šitoms

3) Auksinis rašinys apie proto maldą parašytas šv. Petro iš Alkantaros.

Aštuntas patarimas. Tebūnie paskutinis ir svarbiausias patarimas, kad šitame šventame lavinime turėtumėm rūpintis vienyti Meditaciją su Kontemplacija, padarius iš vienos laiptus, kad pasiekus kitą. Nes turime tą žinoti, jog meditacijos tikslas yra svarstyti dieviškus dalykus su rūpestingumu ir atydziai pereiti nuo vieno dalyko prie kito tam, kad pažadinus mūsų širdį prie kokios nors meilės ir gilads jų supratimo, panašiai kaip sudavus į tūnagi, kad gavus kibirkštį. Nes Kontemplacija yra tai tas kas padaro tą kibirkštį. Čia noriu pareikšti, jog jau atradome tą meilę ir supratimą, kurių ieškojome, tad pasilikime ramybėje ir tyliai džiaugkimės atradimu, ne su daugeliu svarstymų ir protiniais išrovavimais, bet tik su prastu žvelgimu į Mesų. Todėl, viens šv. Mokytojas sako: — Meditacija eina savo keliu ir atneša vaisių su vargu, o Kontemplacija atneša vaisių be darbo. Viena ieško, kita atranda; viena naudoja valgį, o kita juomi gėrisi; viena svarsto ir daro prilyginimus, kita pasitenkina su prastu žvelgimu į tuos dalykus, nes ji turi savo savastyje meilę ir džiaugsmą jų. Galop mąstymas yra tai priemonė prie tikslo, kita — jau pasiektas tikslas; viena it kelias, kuriuomi keliaujame, kita gi kaippo kelio ir kelionės pabaiga. Iš to galime padaryti labai paprastą išvadą, kurią visi dvasinio gyvenimo mokytojai nurodo, nors mažai suprasta jų, kurie jos išmoksta. Tai įvyksta tada, kai priemonės nustoja savo naudingumo, kuomet tikslas jau pasiektas; kaip kad kelionė jau pabaigta, kai krantas pasiektas. Kai dvasia išsivystę iš meditacijos prieiname prie dvasios poilsio ir ragauame saldžios Kontemplacijos, turėtumėm, rodos, tada hautis to dievoto ir varginančio nagrinėjimo ir pasitenkinti prasta mintimi apie Dievą ir tiesiogintu žiūrėjimu į Jį, rodos, kad Jis yra visai arti mūsų — turėtumėm ramiai džiauktis meilingu patraukimu dabar teikiamu, ar tai būtų

arčiau, pasigerėjimo, ar džiaugsmo, ar panašūs patraukimai. Priežastis šio patarimo yra tokia; kadangi šio lavinimo tikslas yra meilė ir valios aktai, o ne svarstymai, kai jau valia pagauta ir užimta šių patraukimų, turėtumėm palikti visus svarstymus ir proto nagrinėjimus, kiek jau galima, taip jog mūsų siela su visomis savo galėmis pajėgtų laikytis šio patraukimo ir kad nebūtų trukdoma kitų įtekmų veikimu. Paslžymėjęs mokytojas patarė mums, kad kaip tik kas nors jaučiasi Dievo meile uždegtas, turėtų pirmausia padėti į šalį visus šituos svarstymus ir visas mintis — nors ir kažin kokios kilnios jos būtų, — ne dėl to, kad jos savaimi nėra tikrai geros, bet užtat, kad jos tuomet trukdo čia prie to, kas yra geresnio ir svarbesnio. Nes tas nėra kas kita, kaip priešimas galo ir mūsų darbo tikslo. Čia turėtumėm pasilikti ir atidėti Meditaciją, mylėdami Kontemplaciją. Tą galime padaryti ypatingai pabaigoje lavinimo; po maldavimų dieviškos meilės, apie kurią kalbėjau, dėlei vienos priežasties, nes jau dabar darbas šių lavinimų, kuriuos ką tik atlikome, turėtų sukelti kick nors dieviško pamaldumo ir jausmo, kadangi, sako Išminčius: „Geresnė yra maldos pabaiga, negu pradžia.“ Kita priežastis, — po atliktos maldos ir meditacijos, gerai yra duoti savo protui biskį pasilsėti ir leisti jam ramiai išsėtis Kontemplacijos rankose. Šitame tarpe, tad turime padėti į šalį visas kitas mintis, kurios kiltų, ir nuraminti protą ir nufildyti atmintį ir visu kuo kreiptis į Dievą; atmenant, jog esame Jo akivaizdoje ir ilgiau nepasilikti prie smulkmenų tų dieviškų dalykų ir ne vien tik pabaigoje lavinimo, bet ir viduje ir bile kurioje dalyje užėitų mums šitas dvasinis apatpimas. Kai protavimas užnigdytas, vertėtų padaryti šitą pauzą (sustojimą) ir džiaugtis suteikta palaima. Kuomet gi jau pasisotinoame, tada kreiptis prie svarstyto dalyko, kurį turime prie rankos, kaip daržininkas daro, kai laisto savo darželį, kurį jau užtektinai palaistęs su laiko vandens plaukimą ir leidžia jam įmirkti ir įsisunkti žemės gilumoje; ir kada jau tas vanduo šiek tiek išdžiuva, jis vėl haisto, ir nori kad žemė daugiau prisigerėtų, kad gerai būtų įmirkusi.

priežastims. Pirma, tas, kuris mažiau veikia protavimu, nuveikia daugiausia dvasiniuose dalykuose.

Turėtumėm išdėstyti savo reikalus, kaip varguoliai prieš galingą ir turtingą karalinį; paskui nuleidusios akis, nužeminti laukti, kada Jis slaptinai apreikš mums, jog Jis girdi mūsų maldas. Gera tada tylėti, nes Jis jau patrukia mus prie savęs, tada jau nebūtų jokios blėdies jei

ir bandytumēm išlaikyti savo protą poilsyje (tai yra, jeigu galima) jeigū Karalius neduoda jokio ženklo, jog Jis klausosi, arba kad Jis mato mus, tuomet nėra reikalo laukti nieko neveikus, kaip asilui, į kurį siela tada panešėtų, jei ji pasilikytų beveiksmė. Šitokiame atsitikime, josios sausumas didžiai pasidaugintų ir vaidentuvė nieko negalėtų nuveikti, norėdama prisiversti nieko nemintyti, — ji taptų dar neramesnė. Mūsų Viešpats nori, kad tokiaime laike pavestumēm Jam mūsų maldavimus ir stotume Jo akivaizdoje, nes Jis žino, kas mums yra naudingiausia.

6. Tikiu, kad žmogiškos pastangos nieko nepadedą šiuose dalykuose, kuriuos Jo Majestotas, rodos, sau pasilaiko, apribodamas mūsų galias. Daugelyje kitų dalykų, kaip va: atgailose, geruose darbuose ir maldose, su Jo pagalba, galime sau pasigelbėti, kiek mums žmogiškas silpnumas leidžia. Antra priežastis. Šie išvidiniai veiksmai yra saldūs ir pilni ramybės, bile kokia skaudi prievarta daro daugiau blogo, negu gero. Per skaudžią prievartą noriu pareikšti kokį nors priverstą savęs susivaldymą, kaip va, susilaikymas nuo kvėpavimo. Geriau yra pavesti savo sielą į Dievo rankas, palikti Jam laisvę daryti kaip Jam patinka su mumis, kiek galint užmirštant savo reikalus atsiduoti Jo valiai. Trečioji priežastis. Tas pats prisivertimas nieko nemintyti juo labiau sukelia vaizduotę. Ketvirtoji yra, kad mes teikiame Dievui tikriausią ir maloniausią patarnavimą, atsižiūrėdamos vien į Jo šlovę ir garbę, o save, savo labą, patogumą ir džiaugsmus užmiršdamos. Kaipgi galime būti save užmiršusios, laikydamos save tokiaime aštriame susivaldyme, kad net bijomės pasijudinti, arba net mintyti arba neduodant protui užtektinai liuosybės trokšti Dievui didesnės garbės ir džiaugtis toje garbėje, kuri yra Jo savastis? Kuomet Jo Majestotas nori, kad protas ilsėtųs nuo veikimo, Jisai pavar-

toja jį kitokiu būdu, teikdamas jam šviesos ir mokslo virš visokio mokslo, kokį galima įgyti per savo pastangas ir Jisai užima jį visiškai Savimi. Tada, nors siela nežino, kaip, ji prisipildo tokia išmintimi, kokios ji niekuomet nebūtų galėjusi įgyti savo mėginimu sulaikyti savo mintis. Dievas davė mums pajėgų naudotis; kiekviena jų gaus sau tinkamą atlyginimą, todėl nbandykime vilioti jas į miegą, bet leiskite joms atlikti savo darbą, kol bus jos dieviškai pašauktos prie ko nors aukštesnio. 4)

4) Visame tame laike kuriame Viešpats teikia prastą meiltingą, bendrąjį dėmesį, kurį pirmiau minėjau, arba kai siela malonės padedama, yra pašaukta į tą stovį, turime tada leisti supratimui ramybėje ilsėtis, netrukdyti jo įleidžiamos tvarinių, išvaizdų, arba ypatingą kokį pažinimą, ne bent daleistumēm trumpam laikui ir tai su meilės saldumu, kad uždegus tuomi labiau mūsų sielas, vienok, kitu metu, visuose pamaldumo aktuose ir geruose darbuose turime pavartoti gerus atsiminimus, meditacijas, taip kad jaustumēm ir naudosis ir pamaldumo pasidauginimą, ypatingai svarstant gyvenimą, kančią ir mirtį Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties, kad mūsų gyvenimas ir pasielgimas būtų Jam panašus.

(Bus daugiau).

PRAŠO PASIMELSTI.

Emilija D—nė iš So. Manchester, Conn. prašo pasimelsti, kad pagerėtų darbo sąlygos, nes suvargusiomis šeimynoms grėsi didelis vargas.

B. T. iš Phila., Pa. duoda auką 2 šv. Mišioms ir prašo pasimelsti, kad Dievas duotų jos broliui šv. Dvasios, kad suprastų, jog reikia gerbt, mylėt ir pagelbėt suvargusiai senai savo motinėlei.

Antanas J.—kas iš Bridgeport, Conn. prašo pasimelsti už jo sveikatą prie Panelės Švč. Nekalto Prasišėjimo.

Marcelė B—nė atsiunčia auką Mišioms prie šv. Teresės ir prašo pasimelsti už sveikatą jos pačios ir visos jų šeimynos.

Mikas Bu—skas iš Homestead, Pa. prašo pasimelsti, kad Dievas jam duotų laimingą mirimą. Jis prisiuntė auką Marijonų Kolegijai — dienos uždarbį.

Petras Daknis iš Harvey, Ill. prisiuntė Kolegijai auką \$25.00 ir \$5.00 šv. Mišioms už šv. Juozapo par. parapijonus ir prašo ta intencija pasimelsti visų "Laivo" skaitytojų.

Visas šias intencijas — prašymus, o taipgi visų, kurie nori, kad mes už juos pasimelstume, suvienykime su savo paprastomis intencijomis, tuo būdu pagelbėdami tiems, kurie prašo tos pagalbos.

Gyvybės Šaltinis

Rašo Kun. D-ras J. Vaitkevičius, M. I. C.

(Tąsa).

Kitų dvasiškas gyvenimas yra labai silpnas, daug turi įvairių pagundų, nepakeliamų sunkenybių, kurios ir trukdo dvasios gyvenimo augimą ir plitimą. Kadangi gimtoji nuodėmė yra ne asmens, bet prigimties nuodėmė, todėl ir po šventam krikštui žmogaus dvasia pasilieka silpna, gimtosios nuodėmės pasėkos atsiliepia septynių didžiųjų nuodėmingų palinkimų pavidale ir labai trukdo ir silpnina mumyse dangiškos gyvybės jėgas. Reikia daug jėgų, daug drąsos ir pasiryžimo, kad nugalėjus pagundas ir visas kitas kliūtis, kurios kyla iš gimtosios nuodėmės liekanų ir siekia dangiškos gyvybės sunaikinimo mumyse. Krikščioniškas gyvenimas yra tat *sunkios* kovos gyvenimas.

Kad laimėjus kovą, neužtenka turėti rankoje ginklus, reikia mokėti juos vartoti, reikia daug drąsos ir įpratimo, kad prieš akivaizdoje ginklai tie neiškristų iš rankų, todėl kariuomenių vadai ir stengiasi ne vien apginkluoti savo kareivius, bet rūpinasi įkvėpti jiems drąsos, žadėdami drąsuoliams visokias dovanas ir paaugštėjimus.

Visas tas ypatybes, reikalingas dvasiškai kovai laimėti, mes gauname Sutvirtinimo sakramente, kuris yra tarsi šv. krikšto papildymas, nes su krikštu prasideda žmogaus viduje kova už dangaus karalystę, kad sunaikintų šetono karalystę.

Visi žmonės yra reikalingi krikšto, nes visus gimtoji nuodėmė yra palietusi ir dvasioje susilpninusi, visi tai yra reikalingi ir Sustiprinimo sakramento.

Nors tas sakramentas nėra būtina rei-

kalingas išganymui, kaip krikštas, nes mažiausias dangiškos gyvybės laipsnis, silpniausia kibirkštėlė, kaip kad yra mažam vaikely po krikšto, atidaro dangų, tačiau kovojantiems yra taip reikalingas, kaip reikalingas yra kareiviams narsumas ir pėstininkams stiprios kojos.

Klysta tie žmonės, kurie šalinasi nuo to sakramento patys, o ir savo vaikams arba draudžia, arba nesirūpina prirengti ir priversti juos prie dvasios sustiprinimo.

Žmogaus dvasią silpnina o per tai ir dangišką gyvybę išstato pavojų ir ją susirgdirina ne vien gimtosios nuodėmės liekanos, bet ir asmeniškąs nuodėmės ir jų liekanos. Ypatingai nuvargintas sunkia liga, atsiduręs mirties pavojuje reikalauja daug pagalbos, kad nepasiduotų dvasios nupuolimui ir nenuimarintų sergančią savo dvasios gyvybę, ypatingai toje valandoje, kada skausmai yra sunkiausi.

Išganytojas ir čion mūs neužmiršo, bet pramatė mūsų pavojus ir sunkenybes ir paliko vaistus paskutinio patepimo sakramente.

Paskutinio patepimo sakramentas nėra mirštančiųjų sakramentas, kaip paprastai mano silpno tikėjimo žmonės, bet ligonių. Pasmerktieji mirti, arba kareiviai, einantieji į mūšį, nors gal nė vienas iš jų neišliks, tačiau negali priimt paskutinio patepimo, jiems turi užtekt sutvirtinimo sakramento.

Ligonis, priešingai, neturi to atsparumo, kurį turi sveikas žmogus, jo jėgos yra sumažėjusios, jis nepajėgia atgailoti, čia-gi praeito gyvenimo nuodėmės ir jų liekanos slėgia baisiausiu sunkumu; nenustabu, jei ne vienas įpuola į nebvilį paskutinėje, arba ir sunkioje ligoje. Paskutinio patepimo sakramentas naikinda-

mas nuodėmes ir stiprindamas dvasią apsaugoja sielą nuo dvasinės mirties, gydo jos ligas ir taip veikia nekartą galingai, kad net kūnas atjaučia tą dvasinę atmainą ir sugrįžta prie sveikatos.

Dirvos ruošimas.

Kas nori auginti javus, tas turi gauti žemės, paruošti ją tinkamai ir apsėti. Grūdas, pakabintas ore neauga ir neduoda vaisiaus, nes jo tokia yra prigimtis, kad jis reikalauja žemės ir tai nebetkokios, o tik geros, nes tik gera žemė išduoda šimteriopą vaisių.

Dangiškos gyvybės grūdas reikalauja irgi žemės, kad galėtų augti ir atnešti vaisių, o tą žemę sudaro ne toji žemė, kurią mindžioja mūsų kojos, bet žmogaus širdis.

Patsai Išganytojas lygina savo žodį prie grūdo, o žmogaus širdį prie žemės: „Sėjėjas išėjo savo sėklos sėtu... Sėkla Dievo žodis. Kas gi krito į gerą žemę, tai tie, kurie klauso žodžio, jį palaiko tikrai geroje širdyje ir neša vaisiaus kantrume.“ (Luko 8, 15-).

Kiekvienas ūkininkas ar žemdirbys, žodžiu, javų augintojas norėtų susilaukti labai daug javų, nes javai jo turtas, bet tam tikslui pasiekti neužtenka gerai įdirbti žemę, reikia, kad tos žemės būtų daug, nes mažas žemės sklypas, nors būtų geriausiai prižiūrėtas, vis vien nepripildys aruodų.

Dangiškas žemdirbys norėtų pripildyti savo dangiškus aruodus javais, todėl jis nori turėti daug laukų ir nori matyti juos visus apsėtus Jo žodžio grūdais: „Augkite ir dauginkitės ir pripildykite žemę,“ sako Dievas pirmiesiems tėvams. Dievui tai reikia daug laukų.

Tuos naujus laukus, tos naujos širdys, į kurias turi būti pasėtas Dievo žodis, gamina moterystė.

Kadangi turtingas javų derlius priklauso ne vien nuo didelių apsėtų žemės plotų, bet ir nuo jos gerumo, todėl Išga-

nytojas išaukštino moterystę ir padarė ją sakramentu, kad joje gyvenantieji gautų visokeriopos pagalbos eiti savo pareigoms. Nedovanai šv. Povilas vadina moterystę dideliu sakramentu Kristuje ir Bažnyčioje. „*Ta paslaptis (sakramentas) didelė; aš kalbu Kristuje ir Bažnyčioje*“ (Efez. 5, 32).

Krikščioniškoji tat moterystė yra sakramentas, o jos tikslas ne žmonių žemiškoji gerovė, ne geidulių patenkinimas, bet dangiškos gyvybės auginimas, Dievo karalystės platinimas ant žemės, savo rūšies apaštalavimas, tinkamas žemės priruošimas, kad dangiškosios gyvybės sėkla, pasėta naujose širdyse, nebūtų sunaikinta, bet, kad augtų geroje žemėje ir atneštų gausių vaisių.

Šv. Tomas Akvinitis lygina krikščioniškąjį moterystės gyvenimą prie motinos vidurių. Motinos viduriuose auga vaikelio kūnas ir tol jis laikosi ten, kol neužauga tiek, kad galėtų vienas savistoviai išsilaikyti. Sustiprėjęs eina lauk, skiriasi nuo tų vidurių ir pradeda savo nepriklausomą gyvenimą.

Su žmogaus siela darosi panašiai. Iš Dievo rankų išeina ji visiškai silpna be jokių žinių, be jokių troškimų, kaip ta balta popiera, ant kurios nėra nieko parašyta. Susidurdama su kūnu ir tapdama žmogaus prigimties dalimi susitepa ir užsitraukia, gimtąją nuodėmę. Reikia ypatingos globos, kad toji siela gautų dangišką gyvybę, kad ją tiek išaugintų, kad galėtų savistoviai gyventi ir eiti prie Dievo vien Bažnyčios globojama. Tą darbą turi atlikti šeima.

Daug yra šiąndie žmonių, kurie visiškai nesupranta kilnaus, švento ir aukšto moterystės tikslo, ardo moterystę divorsais, ginčais, nesutikimais, ištvirkimais, paversdami tuo būdu šeimą ne Dievo, bet pragaro įstaiga.

(Bus daugiau).

Švento Tēvo Kalba.

Vasarīo 12 d. suējo 9 metai kai Jo Šventenybē Pijus XI valdo Kristaus Bažnyčią. Romoje tā dienā buvo didelēs iškilmēs. Tā pat dienā Šv. Tēvas Pijus XI pašventino Vatikano soduose pastatyta radio stotī HVJ ir prabilo per jā ī viso pasaulio žmones. Visa Europa, Amerika, Azija, Afrika, Naujoji Zelandija, Australija ir Vandenynū salos klausēsī šv. Tēvo žodžiū. Jisai kalbējo lotyniškai. Tai Bažnyčios oficiali kalba. Viso pasaulio mokslininkai jā žino. Popiežiaus kalba tuoj buvo patiekta kitomis kalbomis. Amerikoje perdavē radio klausytojams šv. Tēvo kalbā apie 160 radio stočiū. Visa Amerika geriausiai girdējo kiekvienā Šv. Tēvo žodī, jautē jo gilū susijaudinimą. Washingtonē katedroj tuomet buvo laikomos iškilmingos pamaldos. Šv. Tēvui prabilus, visi susēdo išklausē pamokinimo ir palaiminimo, o paskui pamaldas tēsē toliau.

Vasarīo 12 d. 1931 m. pasidarē istorinē visam pasauliui. Šv. Tēvo gyvas balsas buvo girdimas visur. Tai pirmu kartas įvyko. Be galo didelēs svarbos turēs ši Šv. Tēvo kalba. Jis kalbējo ī visus žmones, ī visas tautas. Dar kartā pasirodē Kristaus Bažnyčios visatinumas. Tuo įvykiu labai džiaugiasi visi katalikai. Radio tarnaus platint Kristaus tikėjimą žmonių.

Žemiau paduodame šv. Tēvo kalbos vertimą iš lotynų kalbos.

VISAM SUTVĒRIMUI.

“Kadangi kilniuoju Dievo surēdymu esame apaštalu kunigaikščio ipėdinis,

būtent tų, kurių mokslas ir skelbimas dievišku liepimu yra paskirtas visoms tautoms ir visam sutvėrimui ir kurie čia pirmu kart, galėdami pasinaudoti aiškiai stebėtinu Marconio darbu, ī visa ir ī visus pirmiausiai mes kreipiamēs ir, čia ir vėliau, švento Rašto padedami sakome: “Išgirskite dangūs, ką kalbu, teišgirsta žemē mano burnos žodžius.”

“Klausykite tai visos giminēs, ausimis išgirskite visi, kurie gyvenate ant žemēs, kartu — turtingas ir vargšas.

“Klausykite salas ir išgirskite tolimos tautos.”

PIRMAS ŽODIS: GARBĖ DIEVUI

“Dievui:

“Lai būna mūs pirmas žodis: Garbė Dievui aukštybēs ir ant žemēs ramybē geros valios žmonēs.

“Garbē, būtent, Dievui, kuris suteikē mūsų dienomis tokiā žmonēs galybē, jog tikrai iki žemēs pasaulio kraštų jų žodžiai pasiekia, ir ant žemēs ramybē, kur to paties dieviškojo atpirkējo Jėzaus pasiuntenybē vykinam, kuris atėjēs skelbē taikā, taikā tiems, kurie toli, ir taikā tiems, kurie arti, nuramindamas kraujuose savo kryžiaus ir tuos, kurie yra ant žemēs, ir tuos, kurie yra danguje.

VIEŠPATIES ŠEIMYNAI.

“Katalikams:

“Mums gi ī žmones besikreipiančius įsako Apaštalas gera daryti visiems, labiausiai gi tiems, kurie yra iš tikėjimo šeimynos. Tinka todėl mums ī juos pir-

miausiai prabilti, į tuos būtent, kurie sudarydami Viešpaties šeimyną ir Viešpaties aidę, priimtieji į Katalikų Bažnyčią ir joje gyvenantieji, mus saldžiu tėvo vardu vadina, pašvęstus ganytojus ir tikinčiuosius, avis ir avinėlius, kuriuos ganyti ir valdyti mums patikėjo visų ganytojas ir karalius, Kristus.

VYSKUPAMS.

“Hierarkams:

“Jūs, mes sakome, broliai Šventosios Romos Bažnyčios: kardinolai, patriarkai, arkivyskupai, vyskupai, prelatai ir kunigai įvairios hierarhijos laipsniuos esantieji, mūsų kasdieninis rūpestis ir kartu tų pačių darbų dalyviai ir pagelbininkai:

“Prašome ir maldaujame, kiekvienas tepasilieka tokiaime pašaukime, kokiame jis pašauktas ir kad vertai vaikščiotumėt pašaukime, kuriam esate pašaukti, ganykite kurie jūsų yra Dievo bandą, nuoširdžiai pasidare kaiminei pavyzdžiu; kad kuomet pasirodys ganytojų Viešpats, gautumėt nevystančios garbės vainiką, be to, taipgi Dievo taiką, kuris prikėlė iš mirusių didįjį avių ganytoją amžinos sandaros kraujuje, mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, teveda jus į visa gerą, kad jo valią vykintumėt, darydamas jūmyse kas jam patiks per Jėzų Kristų.

VIENUOLIAMS.

“Vienuoliams:

“Dabar į jus atsiliepiame, mūsų mėlės vaikeliai, kurie pasirinkę geresniąją dalį ir ne vien tikėjime, šventuos apžaduos ir vienuolinėj drausmėje viso gyvenimo prasmę suprantate, bet taipgi vy-

kindami troškimus ir dieviškojo karaliaus ir sužadotinio patarimus, Dievo Bažnyčią pripildote nekaltybės kvapsniu, apšviečiat kontempliacijomis, palaikot ją maldomis, žinojimu ir mokslų ją praturtinat, žodžio skelbimu ir apaštalaudami darbais ją vystote ir auginate. Užtat tikrai dangiško ir angelų juo su didesniu atsargumu jį saugokite, kad ne vien savo pašaukimą ir išrinkimą padarytumėt tikrą, bet taipgi kad jūmyse, kaip visų ištikimiausiuose ir maldinguos tarnuose, karaliaus ir sužadotinio širdis rastų kai kuri suraminimą ir atlyginimą už nesuskaitomus įžeidimus ir apsileidimus, kuriais žmonės už jo didelę meilę atsimoka.

KAIP PIRMIEMS APAŠTALAMS.

“Misijonieriams:

“Dabar mūsų kalba kreipiasi į jus, brangiausias Kristuje sūnūs ir dukterys, kurie misijose meldamiesi dirbate, garindami šventąjį Kristaus tikėjimą ir jo karalystę platindami. Kaip pirmieji bažnyčių apaštalai, taip ir jūs: “Pavojuose, varge ir skurde ir persekiojimuos” nuostaba pasidarėte jam, taip ir jūs ‘Kristaus Garbė’; jūs, kurie darbuose dažnai taipgi retėziuos ir savo kraujuos iki mirčiai kovojate gerą ir didelę tikėjimo ir skausmų kovą, ir geruoju išpažinimu pasitikėdami sielas atgaunate ir jas Kristaus kariviais padarote, bet ir tengimius kunigus ir gerus katekistus, svarbiausius vaisius ir jūsų darbų dalininkus, įsakome sveikinti.

TAI GALVOKITE.

“Visiems Tikintiesiems.

“Mūsų širdis linksta prie jūs kiek

tik jūs yra mūsų vyskupiškam mieste ir į viso pasaulio tikinčiuosius; ypač gi į tuos, kurie, būdami pasaulionys, su mumis ir su mūsų gėbiamaisiais broliais vyskupais ir su kunigais darbuojatės apaštalaudami, kaip pirmieji tikintieji vyrai ir moterys darbavosi, ir kuriuos be to apaštalas pagiria. Jus esat Dievo tauta ir jo ganyklos avys, jūs išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, įgytieji žmonės. Jūsų kuklumas tebūna, todėl, žinomas visiems žmonėms ir kas tik yra tiesa, kas tik gerbtina, kas teisinga, kas šventa, kas meilinga, kas turi gerą vardą, jei kas yra dorybė, jei kas yra girtina drausmė, apie tai mąstykite ir darykite, kad visame būtų pagarbintas Dievas.

VIENA AVIDĖ IR VIENS GANYTOJAS

“Netikintiems ir atsiskyrusiems:

“Į jus krypsta mūsų mintis ir mūsų žodžiai, kurie esat iki šiol atsitraukę nuo tikėjimo ir Kristaus vienybės, nes už jus kasdien aukojame maldas ir atnašas Dievui ir Viešpačiui, nuoširdžiai prašydami, kad savo šviesa apšviestų jus ir kad jus atvestų ir prijungtų prie avių, kurios girdi jo balsą ir kad taptų viena avidė ir vienas ganytojas.

“Valdovams:

“Kadangi esame visų skolininkai, užtat pirmiausiai sakome tiems, kurie valdo, kad teisybėje ir meilėje valdytų statymui, bet ne griovimui, visados atsimindami, jog nėra valdžios, kaip tik iš Dievo ir kad Dievui duos teisme sunkią atskaitomybę.

“Pavaldiniams:

“Tiems, kurie yra pavaldiniai, sako-

me, kad būtų klusnūs ne kaip žmonėms, bet kaip Dievui, žinodami, jog kurie priešinasi teisėtai vyriausybei, Dievo tvarkai priešinasi, kas gi priešinasi, patys sau pasmerkimą ruošia.

“Turtuoliams:

“Panašiai sakome turtingiems ir vargšams. Turtingiems, būtent, kad save skaitytų Dievo Apveizdos patarnautojais ir jo turtų saugotojais bei dalintojais, kuriems vargšus pats Jėzus Kristus pavedė ir nuo kurių dieviškasis teisėjas daugiau reikalaus, nes daugiau gavo. Niekad neužmirštini dieviškieji žodžiai: “Vargas jums, turtuoliai.”

ATSIMINKIT PAŽADUS.

“Vargšams:

“Vargšus-gi nuoširdžiai Viešpatyje raginame išvelgti į Jėzaus Kristaus, Viešpaties ir Atpirkėjo neturtą, į jo pavyzdį ir į jo pažadus, atsimenant, jog jiems lengviau yra įsigyti dvasinių turtų, ko teneapleidžia; ir į geresnę būklę teina, kiek jiems galima, atgailėdami, gera ir teisinga širdimi pasivesdami Dievui, ir teneištiesia prie neteisingumo savo rankos.

DARYKITE TEISYBĘ.

“Darbininkams ir Darbdaviams:

“Darbininkus ir darbdavius nuoširdžiai raginame, kad ne priešų nuotaika ir kova, bet draugiška ir broliška sąjunga susivieniję, šie lėšas ir vadovavimą, anie darbą ir sumanumą sudėdami, kas teisinga ieškotų, kas teisinga suteikdami, kurių pavienių ir bendroji gerovė kartu ramybė ir tvarkoje būtų vykinama.

“Prispaustiems, Ligoniams ir kitiems.

“Paskutinis mūsų žodis pasakyme,

bet pirmasis mintyjas ir širdies sąjausme skiriamas jums, kurie ligose ir skausmuose, dejonėse ir varguose esate, o ypač kurie tai kenčia nuo Dievo ir žmonių draugijos priešų.

“Mūsų maldas ir pagalbą už taiką mūsų aukodami ir visų meilei jus pavesdami, Kristaus asmenyje, kuriam atsto-

vaujame, jums sakome: ‘Ateikit pas mane visi, kurie vargstatė ir esat apsunkinti, ir aš jus atgaivinsiu.’

Pasilieka, kad suteiktume miestui ir pasauliui, ir visiems jame gyvenantiems Apaštalinį Palaiminimą, ką ir darome vardan Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios. Amen.”

MUSŲ DARBAI

DUOKITE NAUJĄ REMĖJĄ.

INA vaju. Ieškome Kolegijai daugiau Remėjų. Darbo daug. Jis reikia padaryt. Kiek tai metų kalbame, jog reikia kurti Bernaičiams Kolegiją, o vis dėl pinigų stokos negalime to įvykinti. Ketvirtasis Remėjų Seimas išnešė pageidavimą, kad visi Marijonų Kolegijos Remėjai vajuas metų gautų bent po vieną naują Remėją. Dabar vajuas eina. Laukiame vaisių. Iš kai kurių mažesnių kolonijų Remėjai prisiuntė naujų “Laivo” skaitytojų, arba net Kolegijos Remėjų. Didesnės kolonijos tyli. Vienur, kitur šiek tiek krutama. Šio didelio reikalo negalima užmesti, užvilkti, atidėti. Jei vieni nepajėgiame pastatyti Kolegijos, kvieskim daugiau į talką. Bendromis jėgomis greičiau padarysime. Apsnūdimą, nerangumą atidėkim į šalį. Kas nieko neveikia, nieko nepadaro. Mes turim veikt, padirbėt Kolegijos naudai ir savo darbų vaisiais pasidžiaugsime.

Gautus naujų remėjų pilnus adresus siųskite į “Laivą” 2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Nuoširdžiai kviečiame visus “Laivo” skaitytojus ir Kolegijos Remėjus paremti šį Remėjų vaju ir gauti bent po vieną naują Kolegijos Remėją.

Kolegijos Remėjai:

T. Raižienė Blissville, L. I., C., N. Y. 3.00
 F. Cozen Chicago, Ill. 3.00
 Ant. Čeponis Orange, Mass. 100.00
 Am. Puslienė Taylorville, Ill. .. 3.00

Ant. Patapas Schenectady, N. Y. ... 3.00
 Mary Bagdonas Schenectady, N. Y. 3.00
 Monika Pielikis Cleveland, Ohio 3.00
 Cecilija Lupeikienė Cicero, Ill. ... 3.00
 M. Nartkūnienė Chicago, Ill. ... 3.00
 Ant. Poniškis Phila., Pa. 5.00
 Ona Bulevičienė Homestead, Pa. 3.00
 Grasilda Šileikienė Detroit, Mich. 3.00
 Ona Rašinskienė Cicero, Ill. 3.00
 E. Kodienė Taylorville, Ill. 3.00
 T. Sevyka Youngstown, Ohio .. 3.00
 Mar. Bartininkienė St. Louis, Mo. 3.00
 Marija Vaitkienė Waterbury, Conn. 3.00
 M. S. Dragūnas S. Boston, Mass. 5.00
 J. Poškienė Phila., Pa. 3.00
 Ieva Ribinskienė Pittsburgh, Pa. 3.00
 Barb. Volterienė Pittsburgh, Pa. 3.00
 Kaz. ir O. Lanauskai Pittsburgh, Pa. 6.00
 O. Tamošaitienė S. Manchester, Conn. 3.00
 M. Mockapetris Dorchester, Mass. 3.00
 Stasys Makauskas Chicago, Ill. ... 5.00
 Mar. Židackienė Elizabeth, N. J. 3.00
 Leonas Strimila Lietuva 3.00
 A. Pikalienė Chicago, Ill. 3.00
 K. Jonikas Chicago, Ill. 3.00
 O. Batulevičienė Warehouse Point, C. 3.00
 O. Vaitkauskienė Tamaqua, Pa. ... 3.00
 St. Kaulakienė Phila., Pa. 3.00
 Marg. Adomavičienė Shenandoah, Pa. 3.00
 U. Macienė Bristol, Conn. 3.00

(Bus daugiau)

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas. *Remėjų Centras.*

Amerikos Lietuvių Žinios.

CAMBRIDGE, MASS.

Vasario 23 d. čia įvyksta Naujosios Anglijos Katalikų Seimelis. Jis yra labai svarbus. Keliamieji katalikiško veikimo reikalai, mūsų išėivijos rūpimieji klausimai, o taip gi Lietuvos būklė ir katalikų joje skaudus spaudimas, — tai svarbiausi uždaviniai. Kitu kart bus pranešta stambesnieji Seimelio nutarimai.

CHICAGO, ILL.

Federacijos Apskričio sus-me vasario 4 d. išrinkta yra J. E. vysk. P. Būčiui sutikti ir pagerbtuves surengti šių asmenų komisija: kun. Ig. Albavičius, Dievo Apv. par. klebonas ir Federacijos Centro pirmininkas, inž. A. J. Žvirblis, Feder. Chicagos Apskričio pirmininkas, kun. H. J. Vaičiūnas, Šv. Antano par. klebonas ir "Draugo" bendrovės Direktorių pirmininkas, p. L. Šimutis "Draugo" redaktorius ir kun. d-ras K. Matulaitis, "Draugo" administratorius. Jiems duota teisė priimti kitus asmenis į Komisiją.

J. E. vysk. P. Būčys, kiek žinoma, žada atsilankyti Amerikon gegužės mėn. pradžioje. J. E. vyskupui P. Būčiui šiais metais sueina 40 metų kai jis viešai lietuvių spaudoje dirba. Jo pirmutinis straipsnis tilpo Tilžės "Ūkininke" 1891 m. Nr. 8, parašu: Pulvis. Per 40 metų jis dirba nenuilstamai lietuvių spaudoj. Paskutinis J. E. vysk. P. Būčio veikalas, išleistas Amerikoje tai: "Jėzus Kristus," 514 puslapių storio knyga. Toji knyga be galo katalikams svarbi. Skaitytina ir platinama visur. Jų galima gauti "Draugo" knygyne 2334 S. Oakley Ave.; Chicago, Ill.

CLEVELAND, OHIO.

Šv. P. M. Nuolatinės Pagalbos parapijoj gyvuoja veikli draugija: Liet. R. K. Moterų Labdarybės Dr-ja. Per pėreitus metus parapijos naudai ši draugija sudarė \$1,045.00 auką. Dr-jos veikli val-

dyba: P. Vaičiūnienė, pirm.; K. Šližienė, v.-pirm.; B. Jackienė, A. Vasiliauskienė raštininkės ir P. Šerkšnienė kasininkė. Joms pagelbsti U. Miškinienė ir M. Račkienė. Užgavėnių vakarą turėjo linksmą balių. Visa darbuotė jų man patinka, tik nepatiko šis balius-maskaradas. Juo kas nepadoriau, kvailiau apsirengęs, juo daugiau pagerbtas. Kam tas? Juk tai žemina protingus žmones. Be šių stambeldiškų papročių galima apsieiti. Iš rimtos moterų dr-jos laukiame rimtų, katalikams pilnai tinkamų darbų.

LAWRENCE, MASS.

Vasario 15 d. paminėjome Lietuvos Nepriklausomybės sukaktuves. Negalėdamas pats nuvykti į parengimą, girdėjau, jog "Aušros Sūnūs" dailiai pavyko. Prisiminta seni laikai, kovos už lietuvišką žodį ir knyga. O kad jaunieji tiek brangytų savo tėvų kalbą, kiek jų tėvai, — mūsų tautai nebūtų Amerikoje tokio pavojaus.

CHICAGO, ILL.

Vasario 16 d. paminėta 13 metų Lietuvos Nepriklausomybės sukaktuvės beveik visose parapijose. Kai kuriose minėta iš vakaro vas. 15 d.

Chicagos lietuviai skyrė šiais metais sudėtas aukas tą dieną vietiniams vargšams lietuviams. Įvyko daug gražių programų.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Moteris prie mažiausios progos sako vyrui: „Aš galiu gyventi be tavęs.“ Ar negeriau būtų, kad jis ją ištikrųjų paliktų vieną, atsiskirtų nuo jos, palikdamas vaikams išlaikymo dalį?

J. B.

ATSAKYMAS. — Daugiau gali išeiti nuodėmių ir moteriai ir vyrui iš pasimetimo, negu jų yra iš gyvenimo kartu, nors ir dažnai moteris parodo piktumo ir nekantrumo.

Atsiskiriant suirtų šeima, būtų papiktinimas vaikams ir kaimynams, būtų pavojaus vyrui ir moteriai susigundyti į neteisėtus ryšius.

Kantrybė ir sumanus krikščioniškas apsiėjimas gali pataisyti negerumus.

KLAUSIMAS. Ar galima atlikti noveną namieje ir kaip kalbėti tą „Kūdikėlio Jėzaus“ litaniją? „L.“ Skaitytoja.

ATSAKYMAS. Noveną galima atlikti namieje. Litaniją reikia kalbėti, kaip ji parašyta.

KLAUSIMAS. Aš pasižadėjau auką našlaičių prieglaudai Kaune. Dabar nežinau kaip ir kam pasiųsti? „L.“ Sk.

ATSAKYMAS. Gali siųsti Prelatui Januševičiui. „Vaikėlio Jėzaus“ Prieglauda Kaune. Lithuania.

KLAUSIMAS. Ar Adomas ir Ieva buvo šventi žmonės, ar ne?

Kodėl katalikų raštuose jų nerašo šventas Adomas arba šv. Ieva. Jug anie taipgi yra mūsų globėjai ir mes jų vardus nešiojame, kaip ir kitų šventųjų?

Juozapas iš Racine.

ATSAKYMAS. Bažnyčia skelbia šventaisiais tuos, kurių gyvenimą ji ištyrė, surado visas šventumo žymes ir rado,

kad Dievas juos stebuklais pažymėjo.

Katalikų Bažnyčios nebuvo prieš Kristaus atėjimą. Jos nariais nebuvo Senojo Įstatymo žmonės, taigi ji jų tarp savo šventųjų ir netalpina, išskyrus nekuriuos, kurie buvo artimiausiuose ryšiuose su šv. Pana Marija ir Jėzumi.

Jeigu katalikai nešioja kokius vardus, tai tas nereiškia, kad jie yra šventųjų vardai. Nekurie lietuviai katalikai turi vardus Gedimino, Keistučio, Vytauto, katalikės — Aldonos, Birutės, bet jie nėra šventieji.

Kat. Bažnyčia ragina priimti šventųjų vardus, bet jei kas nori gali ir nešventųjų vardais pasivadinti.

KLAUSIMAS. Ar galima išklaudyti šv. Mišių, esant namieje arba ligonbutyje sergant ir negalint į bažnyčią nueiti?

J. iš Racine.

ATSAKYMAS. Yra Bažnyčios įsakymas klausyti šventą dieną šv. Mišių. Tas įsakymas yra išlaikytas tik klausant šv. Mišių, esant bažnyčioje, ar viešojoje koplyčioje. Kas neina bažnyčion, galėdamas eiti, ir išklaudyti Mišių, turi nuodėmę, nors namieje ir meldėsi.

Neturi nuodėmės, kas nenuėina bažnyčion, ir neklauso Mišių dėl sunkios ligos, dėl nelaimės, dėl nekurių gailestingumo darbų, kaip priežiūra ligonio, laidojimas numirusiojo ir t.t.

Kas dėl tų priežasčių negali atsilankyti bažnyčion klausyti šv. Mišių, labai gerai daro, jei savo mintimi ir dvasia vienijasi su esančiais bažnyčioje ir su kunigu laikančiu Mišias.

Tokis jo pasielgimas jam teikia nuopelną, kaip kad ištikrųjų Mišių klausytų.

